

SÁRKÁNYLÁNY

IV - KUMA IKREI

AZ ÉGVILÁG SZERZŐJE

LICIA TROISI

LICIA TROISI

SÁRKÁNYLÁNY

IV. – KUMA IKREI

Könyvmolyképző Kiadó, 2013

Előszó

vér hevesen meglódult az ereiben. Néhány pillanat alatt eljutott a szívtől a vénákon át a hajszálerekig. Pár másodpercnyi elviselhetetlen fájdalom kísérté, aztán minden sötétbe borult.

Először egy nagy lélegzetet vett. A tüdeje megtelt az éjszakai fagyos, száraz levegővel. A szagok hiányoztak a legjobban a végtelennek tűnő rabság alatt. A régi szép időkben képes volt több ezer kilométer távolságból is kiszagolni egy illatozó virágot. Eltűnődött, hogy vajon a hosszú évszázadok alatt, míg csak a dohos földet érezte, nem ment-e tönkre kifinomult és különleges szaglása.

Füst, benzin, korom. Tégla, acél, fém. Ez hát most a világ.

Új szagok, amelyeket még nem érezhetett, amikor utoljára a Földön járt. Sejtette ugyan, hogy léteznek, de most, hogy a saját teste közvetítette a tapasztalást, egészen más volt. Pedig volt ezekben valami ismerős az ő birodalmából is: a sárkánykígyók szaga.

Lassan nyitotta ki a szemét, mert nem szerette a meglepetéseket. Mindezt látta már az ő szemükkel. Egy sovány, ideges lány

állt előtte, akit jól ismert. Az arca talán keskenyebb volt a szokásosnál, a pillantása nyugtalanabb, de akkor is ő volt: Nida.

Lassan megmozdította az ujjait, hogy megtapinthassa a dolgot. A keskeny, törekeny vállára boruló durva szövetet; tenyere alatt a hideg, kemény betont. Nagyon más volt ez a világ az emberi testrészeken keresztül érzékelve.

Imbolyogva felállt. Eszébe jutott, milyen érzés megmozdítani a hatalmas szárnyakat, az izmos lábakat és a terjedelmes hasat. De ezzel a csenevész testtel, a pipaszár lábakkal, a lerágott körmű ujjakkal nem tudott mit kezdeni. Elesett. Nida azonnal a segítségére sietett.

– Uram!

Nidhoggr becsukta a szemét, megpróbált újra felállni, és nagy nehezen sikerült visszanyernie az egyensúlyát.

Nida távolabb lépett, de készen arra, hogy bármikor újra a segítségére siessen.

– Gyöngye vagyok, nagyon gyöngye – átkozódott Nidhoggr, és felmordult. Vagy legalábbis valami ahhoz hasonló hangot próbált kiadni, de a torkából csak egy fojtott nyöszörgés tört elő, mintha egy kisgyerek panaszkodna.

– Hogy érzi magát? – kérdezte Nida.

Nidhoggr lenézett a kezére, a rózsaszínes, vékony bőrre. Arcára undor ült ki. Aztán váratlanul éles fájdalom hatolt belé. Kétrét görnyedt. Nida már ugrott is, hogy a keskeny vállat átkarolja.

– Tudtam, hogy ez lesz. Minden rendben – sziszegte a fogai közt. – Ez csak egy átmeneti helyzet, ez nem az én otthonom.

– Fogát összeszorítva kiegyenesedett, és vérbe borult szemmel nézett Nidára. – *De akkor is az vagyok, aki vagyok! Hiába ez a száználmas porhüvely. Apád vagyok, urad vagyok! És hamarosan újra erőm teljében leszek!*

Nida térdre ereszkedett.

– *Ezt soha nem tévesztettem szem elől, Uram.*

– *Akkor kímélj meg száználmas próbálkozásaidtól, hogy a segítségemre siess! – üvöltötte Nidhoggr, miközben torkába hasított a fájdalom. Nem számított rá, hogy ilyen kínkeserves lesz. Nagy levegőt vett. – Tudod, hogy mit kell tenned, igaz?*

Nida fejet hajtott.

– *Igen, Uram.*

– *Akkor mire vársz? Láss munkához!*

A lány olyan mélyen meghajolt, hogy haja az arcába hullott és teljesen eltakarta. Majd ugrott egyet, és máris a levegőben termett. Nidhoggr néhány másodpercig még követte a pillantásával, aztán a lány alakja eltűnt a város holdtalan éjszakai egén.

Számtalanszor látta a lányt, de most, ezzel a szemmel nézve egészen másnak tűnt. Több dolog is világossá vált, jobban megértette őt ezeken a „frissen szerzett” pupillákon keresztül. És ez feledtette vele mindazt a fájdalmat, idegenszerű érzést, amit át kellett élnie.

Leült a földre. A fájdalom még nem múlt el.

Ez már így marad, egészen addig, míg meg nem szabadulok mindentől – gondolta. Hirtelen düh öntötte el, mint minden alkalommal az elmúlt húszezer évben, amikor eszébe jutott, hogy

Thuban legyőzte őt és erre a nyomorúságos létre kárhoztatta. Sajat hatalmának pusztulását látva Thuban a föld alá temette, átokkal sújtotta a sárkánykígyót.

Nidhoggr gyűlölte őt, mindennél jobban gyűlölte. A mozdulatlanságban töltött évszázadok sem enyhítették ezt a gyűlöletet. Sőt. Gyűlölete olyan mély és letisztult érzéssé vált, mely minden másnál erősebb lett. Nem tudta kitörölni az emlékezetéből azokat az időket, amikor még dúskált a jóban, amikor még teljes pompájában tündökölt, és kitárt szárnyakkal hasította rég elveszett Sárkányvár tündöklő egét, alatta az érintetlen földekkel. Nem feledhette, hogy mindez Thuban bűne. Mindenét elvesztette, és erről csak ő tehet.

1 A jövő árnya

sík, füves terület nem egyszerű gyepek volt. Viszonylag szabályos rendben sírkövek emelkedtek ki belőle. Olyan volt, akár egy kőerdő: négyszögletes, magas, alacsony, kereszt alakú, durván faragott, finoman cizellált sírelékekkel. Egy kistermetű, csatagos szőrű, bánatos kutya bóklászott a sírok közt.

Aztán hirtelen mindent beborított a lilás, meghatározhatatlan eredetű, vakítóan erős fény. A fénycsóva örvénylésében a kövek szinte elvesztették formájukat. Csak néhány pillanatig tartott, aztán világossá vált, honnan ered ez a különös szín: az egyik gyümölcsből áradt, amely egy gyönyörű fán csüngött. Voltak mellette más színűek is: rózsaszínű, arany, égszínkék, zöld. Élénken tündököltek, telve energiával. A fa hasonló életerőről tanúskodott: szilárdan álló, vastag törzséből robusztus ágak nőttek, rajtuk nedvtől duzzadó levelek. A Világ Fája, minden jó forrása. Érezte, hogy a szívét melegség önti el.

Révületéből egy ismerős hang riasztotta fel.

– Csodálatos. Te is így látod?

A sárkány hatalmas volt, és gyönyörű. Élénkzöld színe a hasánál elhalványult, és sárgásba ment át. Fenséges jelenség volt. Teste szinte vibrált a benne feszülő erőtől, izmai lüktettek a vastag bőr alatt.

Mélységes szeretet fűzte a lényhez. Egy soha meg nem szűnő kötelék.

Elmosolyodtak. Minden tökéletesnek tetszett, a végtelen békeség már-már valószerűtlennek tűnt.

Valami azonban megzavarta a képet. Nem értette, mi lehet az, nem volt képes felfogni. A színek alig észrevehetően eltompultak.

Fájdalmas nosztalgia töltötte meg a szívét, a nyugtalanság tüskéként fúródott belé. Ránézett társára, a Világ Fája köré fonódó karmaira. Mintha túlságosan hegyesek lennének... Mintha túlságosan erősen szorítanak a törzset... Mintha az ölelés nem védelmet, sokkal inkább birtoklást fejezne ki...

És akkor kihunytak a színek. Minden fekete-fehérré változott. A színes kép eltűnt. Az ég fenyegetően sötét lett, és a környező várost, a tündöklő Sárkányvárat elborította a vér.

Thuban teli torokból üvöltött, miközben lefelé zuhant a szakadékba, amelynek alján a végzet várta.

Sofia felsikított. Pár másodpercbe is beletelt, mire rájött, hogy az ágyában fekszik. A homlokát jeges veríték borította.

A félhomályban lassan kivehetővé váltak az ismerős tárgyak. A hold fénye sápadtan szüremlett be az ablakon. Hál' istennek a szobájában van. Castel Gandolfóban.

Kikelt az ágyból, és mezítláb az ablakhoz ment. Homlokát az üvegnek nyomva kibámult. A bőréből áradó meleg homályos felhőcskét rajzolt az üvegre, de már el is illant, akár a lidérces álom, ami az imént felébresztette.

Nem először álmodta ugyanazt. Az utóbbi időben elég gyakran. A temető már a harmadik egymást követő éjszakan megjelent álmában.

„Reggel el kell mondanom a profnak” – gondolta, és elindult, hogy visszabújjon az ágyba. De valami nem hagyta nyugodni.

A telihold derűsen bámult be az ablakon, épp ezért könnyű volt észrevenni a természetellenesen súlyos és sötét felhőt. Amikor elhaladt a hold előtt, teljes sötétség lett, mintha egy fekete bársonyfüggönyt húztak volna elé. Sofia hátán a hideg futkosott.

„Időváltás lesz” – nyugtatgatta magát, és feje búbjáig betakaródzott a paplannal. De a félelemtől nem tudott elaludni, és dermesztő hidegség járta át.

Másnap reggel Schlafen professzor arca arról árulkodott, hogy neki sem lehetett könnyű az éjszakája.

Sofia a konyhába lépve úgy festett, mint egy zombi. Ha nem aludt teljes nyolc órát, használhatatlan volt.

– Jó reggelt, prof, szia Thomas! – dűnnyögte egy hatalmas ásítás közepette. Forró csoki és cornetto. Nos, legalább a szükséges energiát magához tudja venni.

„Hogy aztán mind a hátsódon rakódjon le! Amilyen finom vajas az a cornetto...” – gondolta némi büntudattal.

Pár perc múlva Lidja és Karl is levánszorogtak. Lidja szeme körül jókora karikák éktelenkedtek, és Karl arca is elgyötört volt. Látszott, hogy ők sem aludtak békésen. Zúrös éjszaka volt.

Amióta hazajöttek Münchenből, Karl velük lakott. Effi halála után nem volt értelme ott maradnia. A prof különben is szerette, ha a Sárkányosok együtt élnek. Veszélyes küldetés várt rájuk, és együtt nagyobb eséllyel védekezhetek és szállhattak szembe az ellenséggel. Logikus és ésszerű érvelés, ám Fabiót mindez cseppet sem győzte meg.

Sofiának mindennap eszébe jutott a fiú. Münchenben mindig együtt ettek. Most viszont Fabio nem tartott velük.

– Tudjátok, hol találtok meg. Ha szükség van rám, csak fűttyentsetek! – mondta, és egy kis cetlit nyomott a professzor kezébe, amin a mobilszáma állt. Teljesen fölösleges lett volna azzal győzködni, hogy egyedül mennyivel esendőbb, és társakkal sokkal több lehetősége van edzésben tartania magát, úgysem használt volna. Ragaszkodott hozzá, hogy önállóan éljen.

Lidja egoizmussal és érzéketlenséggel vádolta, a prof pedig tett még egy utolsó kísérletet a meggyőzésére. Sofia volt

az egyetlen, aki megértette. Ami Münchenben történt, amikor a fiú megölte Ratatoskrt, újabb szakadékot ékelt közéjük. Pedig ha megpróbálta volna megosztani a többiekkel, amit érez, amit gondol, ami bántja...

„Talán nekem kéne közelednem hozzá” – gondolta Sofia. – „Megmondhatnám neki, hogy nem kell büntudatot éreznie azért, amit tett, hogy ez volt az egyetlen megoldás. És ha most szenved, csak azt jelenti, hogy ő is csak egy közülünk, és hogy sosem lesz Nidhoggr szolgálja.”

De nem volt bátorsága kinyitni a száját, Fabio pedig csendben továbbállt.

Sofia a fejét ingatta. Nincs értelme ezen rágódnia. Fabio elment, és kész: bizonyára megvolt rá az oka.

– Tévedek, ha azt hiszem, hogy nehéz éjszakánk volt? – szólalt meg.

– Az időjárás-változás lehet az oka... Láttad azt a hatalmas fekete felhőt? És még csak nem is esett – fűzte hozzá Lidja.

– Az nem csak egy egyszerű felhő volt – szólalt meg a prof az előtte levő cappuccinóra meredve. A Sárkányosok meglepetten néztek rá, mire felemelte a tekintetét. – Thuban átka, amellyel Nidhoggrt megpecsételte, amikor legyőzte, nem tart örökké. Minden nappal gyengül, és ez kezdi éreztetni a hatását. A felhő is ennek a jele – állapította meg.

Döbönt csend telepedett a társaságra.

Először Lidja szólalt meg:

– Mennyi időnk van?

– Egyre kevesebb. De nem tudnám pontosan megmondani. Az biztos, hogy minél hamarabb meg kell találnunk az Élet Fájának utolsó két gyümölcsét.

Sofia megkeverte a kakaóját. A gyomra teljesen összeszorult. A felhőről hirtelen eszébe jutott az álma.

– Prof... ami azt illeti, néhány napja lidérces álmaim vannak. – Töviről hegyire elmesélte az álmát; a temetőt, a kutyát és a gyönyörűséges, erőtől duzzadó sárkányt. – Volt benne valami nyugtalanító, nem tudom megmagyarázni, hogy mi... Milyen volt Kuma, az utolsó Őrsárkány?

– Ha jól emlékszem, olyan, mint a többi – rántotta meg a vállát a prof. – Elhivatott, erős, bátor... Ő halt meg először a végső ütközetben, de a testét sosem találták meg. Kivételes harcos volt, a csatamezők réme. Az álmod mindenestre elgondolkodtató, főleg a temetői rész a kutyával. Gyanítom, hogy ez valami jel, amely elvezet minket a negyedik gyümölcsökhöz. Nem ártana utánanézni bizonyos dolgoknak...

– Majd én, prof! – pattant fel izgatottan Karl. Minden érdekelte, ami technikával vagy számítógéppel kapcsolatos. Mindig szívesen ajánlkozott, ha kutatásról volt szó. A szobájában sorakozott néhány számítógép, és amikor ki akart deríteni valamit, egyiktől a másikig járkált. Az internetes információáradatból bravúros ügyességgel vadászta le épp azt a hírt, amire szükségük volt.

Már szaladt is fel a szobájába a macis pizsamájában. Ránézésre egyáltalán nem úgy festett, mint egy számítógépes guru.

A délelőtt közepén bukkant elő újra, és a nappaliba hívta a társaságot. Megvárta, míg mindenki letelepszik, megköszöri a torkát, és jelentőségteljesen kihúzta magát. Lidja látványosan a plafonra emelte a szemét, Sofia pedig kacarászni kezdett. Karl előszeretettel vetett be teátrális elemeket, amikor úgy érezte, hogy valami nagyon hasznosat cselekedett.

– Szóval. Ahogy a sírköveket leírtad, különös tekintettel a kelta keresztre, a temető minden valószínűség szerint az Egyesült Királyságban található, vagy Írországban. És akkor még ott van a kutya, amely egy terrier lesz, vagy valami hasonló, legalábbis a leírásod alapján.

– Pontosan tudjuk, mit álmodott Sofia! Térj végre a lényegre! – szólt közbe Lidja, nem kevés éllel a hangjában.

Karl elvörösödött és köhécsegni kezdett. Sofia majd' megpukkadt a nevetéstől.

– Hát jó, akkor kimondom: a Greyfriars temetőről van szó.

Az egyetlen arc, amelyik a kijelentéstől felvillanyozódott, a professzoré volt. Lidja és Sofia kérdően néztek a fiúra.

– Nem ismeritek? – csodálkozott Karl. – Edinburgh híres temetője, ott van eltemetve John Gray, a rendőr. A halála után a kutyája, Bobby egész hátralévő életét a gazdája sírja körül bóklászva töltötte. Ami nem kis dolog, ugyanis 14 évről van szó.

– Persze, emlékszem már! – kiáltott fel Sofia.

A professzor a térdére csapott.

– Szóval úgy néz ki, hogy Edinburgh-be megyünk. A jelek mindenesetre odavezetnek. Indulok is jegyet venni.

– Akkor valakinek megint repülőre kell szállnia... – szúrt oda a barátnőjének Lidja csúfolódva.

Sofia fejében már épp felderengtek a gyönyörű skót tájak, de a repülőút említésétől azonnal hányingere lett.

– Jaj, ne! Már megint...

2 Edinburgh

ram!

Nida fél térdre ereszkedett, és lehajtotta a fejét. Még nem barátkozott meg Nidhoggr emberi megjelenésével. Nyilvánvaló volt, hogy ez a test nem szívesen látta vendégül a nagy szellemet, amely most talán még több hatalommal bírt. Nida egyedül érezte magát. Hiányoztak neki azok a pillanatok, amikor szertartásosan megidézték urukat és parancsolójukat, s olyankor valóban egynek érezte magát Ratatoskrral.

Egy életen át versengtek egymással gazdájuk elismeréséért. Nida szeretett volna Nidhoggr leghűségesebb szolgálója lenni. Elérte, amit akart, de Ratatoskr borzalmasan hiányzott neki. Ő volt az egyetlen hozzá hasonló lény, és bár nem szívesen ismerte be, vele osztozhatott a legtöbb dolgon.

Nidhoggr rendíthetetlennek látszott. A réten ült, és nézte a mélykék eget.

– Fázom – mondta. – Nem gondoltam, hogy az emberi test ennyire kényelmetlen és sebezhető.

– Hoztam valami meleget – mondta Nida, és óvatosan a vállára terített egy lopott kabátot. Nidhoggr rosszul tűrte, ha segítséget kellett elfogadnia, ezért köszönet helyett inkább eltaszította magától a lányt.

Nida újra letérdelt elé.

– Nyomorúságos emberi test... Ez a hitvány csonthalmaz nem méltó arra, hogy befogadja a hatalmamat! – Nidhoggr megpróbált felállni, de a lábai nem engedelmeskedtek. – Az átalakulás lassú és fáradságos... Túlságosan sokáig voltam mozdulatlanságra kárhóztatva – mondta, és dühösen legyintett. – De ha visszanyerem végre a teljes hatalmamat, semmi sem akadályoz meg a győzelemben. Itt az ideje, hogy én magam cselekedjek, ha már a szolgálaim kudarcot vallottak – fakadt ki, és jelentőségteljes pillantást vetett a lányra.

– Bocsáss meg, uram! – sietett a válasszal Nida. – Mi minden tőlünk telhetőt megtettünk, de a szerencse elpártolt mellőlünk.

– Méghogy a szerencse elpártolt?! – nevetett fel rosszindulatúan, és az emberi porhüvely finom arcvonásai eltorzultak. – Inkább örülj a szerencsédnek, hogy még élsz! Megérdemelted volna, hogy te is odavessz! De most szükségem van rád, hogy eljussak a Sárkányosokhoz, mivel ez a test nem képes arra, hogy egyedül mozogjon, és azt sem tudom, valaha képes lesz-e rá. De egy dolog biztos: csak te vezethetsz el az utolsó Sárkányoshoz.

Nida összeszorította a fogát. Mióta Ratatoskr meghalt, nem beszélt róla senkivel, és Nidhoggr sem említette, hogy hiányozna neki. Mintha kitörölte volna az emlékezetéből a szolgáját, pedig az mennyit tett érte! Amikor Nida egyedül tért vissza, mindössze ennyit mondott: „Most, hogy egyedül maradtál, kétszer annyit kell dolgoznod.” De mostanra az is nyilvánvalóvá vált, hogy a lány semmivel sem tud a kedvében járni. Nidhoggr minden találkozásukkor szitkokkal és panaszáradattal fogadta.

Az egyértelmű, hogy szüksége van a lányra. Egyelőre. De meddig? Ha a teste engedelmeskedni fog az akaratának, mi a biztosíték arra, hogy nem tapossa majd el, akár egy férget?

Nida az ajkába harapott, és igyekezett elűzni ezeket a gondolatokat.

– Megtiszteltetés, hogy szolgálhatlak, uram. Van még valami kívánságod?

– Menj innen! – mordult rá Nidhoggr, anélkül, hogy a fejét felé fordította volna.

Nida lassan eltávolodott tőle. Megváltozott a széljárás, és érezte, ha nem akar pórul járni, valamit tennie kell.

A gép egy nagy nyekkenéssel ért földet Edinburgh repülőterén. Sofia a karfába vajt körmökkel ült, és azon imádkozott, hogy ép bőrrel megússza ezt a kalandot is. A pánikhangulatot csak az enyhítette, hogy Fabio is ott volt a

repülön, és épp a mellette levő ülésen, arcán a szokásos közönnyel. Jóformán észre sem vette, hogy leszálltak, annyira belemerült a *Naturo* legfrissebb számába.

Sofia egyfolytában őt nézte.

A fiú az indulás napján érkezett Castel Gandolfóba, ahogy megígérte. Sofia majd' kiugrott a bőréből örömeiben, de igyekezett titkolni. Fabio Sofiát is ugyanúgy üdvözölte, mint a többieket: egy sietősen odavetett *ciao*-val, ezért a lány sem érezte magát feljogosítva, hogy nagyobb ovációval fogadja. Diszkrétan rámosolygott, pedig a szíve úgy dobogott, hogy szinte kiugrott a mellkasából. Ahányszor ránézett, mindig jóleső borzongás járta át, ugyanakkor sajnálta is a fiút. Sápadtnak és soványnak tűnt, mint akit valami emészt belülről. És ez valószínűleg így is volt. Hiába győzködte magát, hogy jogos bosszú vezérelte, Ratatoskr megölése mélyen felzaklatta. Nem volt éppen szórakoztató útitárs: mielőtt felszálltak, egy rakás képregényt csapott a hóna alá, a gépen pedig bedugta a fülhallgatóját, és ezzel szinte elszigetelődött a többiektől.

Sofia hatalmasat sóhajtott, amikor a gép végre lelassult, és örömmel vette tudomásul, hogy érti, amit a stewardess angolul mond. A professzor állandóan biztatta őt és Lidját, hogy olvassanak, nézzenek filmeket angol nyelven. És lám, meglett az eredménye.

Amint kiléptek a reptérről, meglepő látvány tárult a szemük elé. A panorámát egyetlen szóval lehetne jellemezni: szürke. Az ég, a házak, a repülőtér, az utak mind szürkeségbe

burkolóztak. Az egyetlen színes folt az autóbusz volt, ami a városba viszi az utasokat. Sofia már lódult is, hogy átvághjon az úttesten. Fabio elkapta a lány karját és visszarántotta, még mielőtt egy sebesen száguldó autó elgázolta volna.

– Hé, figyelj már! Itt csak a zebrán lehet átmenni, és balkezes a közlekedés – morrant rá a fiú.

Sofia dermedten állt a járdán, egyik kezében a bőrönddel, másikban a táskájával. Egy taxi húzott el előtte, épp ellenkező irányból érkezett, mint ahogy azt Olaszországbán megszokta.

„Remek. Olyan nyelvet beszélnek, amit alig értek, a forgalom fordítva működik, és életem szerelme épp most förmedt rám, még a szokásosnál is durvábban.”

– Sofia! Jössz? – kérdezte Schlafen professzor.

A lány halkán felnyögött, majd gurulós bőröndjét maga után húzva elindult a többiek után.

A busz hasonlított azokhoz a városnéző járatokhoz, amelyek Rómában a turistákat szállítják, azzal a különbséggel, hogy a felső szint fedett volt. Fabio gyorsan felugrott, megelőzve Schlafen professzort és kis csapatát, és már ment is előre. Sofia azonnal megértette, miért a nagy sietség. Elöl olyan volt, mintha egy hatalmas kamion vezetőfülkéjében ülne. A látvány lenyűgözte.

Hihetetlenül élénk színű tájon haladtak. A fű a zöld őszes árnyalatában pompázott. Aztán beértek a városba, és minden ugyanolyan szürke lett, mint a reptéren. Úgy tűnt, a jóisten elég szűkmarkúan bánt a színekkel, amikor

Edinburgh-t teremtette, viszont a fekete és a fehér összes árnyalatával bőkezűen bánt: nem akadt két azonos színű téglá az egész városban. Sofiát lenyűgözte a viktoriánus hangulat, a zord és sötét háztetőkön meredező kémények látványa. Azt várta, mikor tűnik fel *Mary Poppins* az ernyőjével. Ilyennek képzelte a *Harry Potter*-regények világát is, a zárt erkélyekkel, a színesre festett kapukkal... Volt ebben a városban valami, ami azonnal szíven ütötte.

Önkéntelenül elmosolyodott és Fabio felé fordult. Fülén az elmaradhatatlan fejhallgatóval ő is a várost fürkészte, de arca kifejezéstelen volt. Nem viszonzta Sofia mosolyát, két karját pedig védekezőn összefonta a mellkasán. Nem úgy tűnt, mint akinek nagy kedve lenne társalogni.

Sofia hátradólt a tarka kockás plédre emlékeztető, bársonyos tapintású ülésben. Furcsállta, hogy itt textilborításúak a székek, míg Rómában vagy Münchenben – az egyetlen külföldi városban, ahol eddig járt – a buszülések mind műanyagból voltak.

Összekulcsolt ujjait az ölébe ejtve ő is kibámult az ablakon. A különös gondolat, hogy bármikor felbukkanhat a fiatal varázslótanonc valamelyik utcasarkon, megmosolyogtatta. Harry mindenképpen szórakoztatóbb útitárs lett volna Fabiónál, efelől nem volt kétsége.

A professzor, miután lefoglalt két szállodai szobát, elvitte a csapatot egy kifőzdeféleségbe. Időközben ugyanis

beesteledett, és ebben az országban amúgy is korán vacsoráznak.

A hely úgy festett, mint egy amerikai étterem az ötvenes évekből. Sofia nem igazán értette, miért éppen ide jöttek, és nem valami jellegzetes kisvendéglőbe, ahogy például Münchenben tették, ahol rendszerint tipikus sörözőkben ettek.

Leültek, és a hely szellemének megfelelően hamburgert vacsoráztak színes szószokkal, zsírban tocsogó sült krumplit, és rengeteg Coca-Colát ittak hozzá.

– Legközelebb valami jellegzetes helyre viszlek benneteket – magyarázkodott a professzor, tetteve, hogy nincs megelégedve az étel minőségével, a valóságban azonban nagyon is ízlett neki. A legegyszerűbb menüt rendelte, ám a gazdagon megtömött zsömléből így is potyogtak a saláta- és hagymadarabok, és csöpögött a szósz. – De hát nem turistáskodni jöttünk ide, ugyebár, hanem azért, hogy megtaláljuk a gyümölcsöt – zárta rövidre a saját magával folytatott párbeszédet. – Sofia álmából arra kell következtetnünk, hogy a Greyfriars temető környékén kell keresgelnünk, amelyről úgy tudom, valahol Edinburgh külvárosában van – folytatta, miközben megpróbálta elkerülni, hogy a ketchup a makulátlanul fehér ingére csöppenjen. Aztán Lidjára pillantott: – Mutasd meg nekik!

Lidja belenyúlt feneketlen táskájába, amelyben elképesztő dolgokat hordott. Mintha mindig készen állna minden eshetőségre. Most egy összetekert színes újságot húzott elő belőle. Sofia elvette tőle és kisimítgatta. A címlapon híres

emberek fotója díszelgett. Még a reptéren feltankoltak képes újságokból, hátha a hasznukra lesz a kutatásnál.

– Lapozz a tizenötödik oldalra! – mondta Lidja.

Sofia úgy is tett. A lap közel felét egy lány fotója foglalta el, aki csak alig valamivel lehetett idősebb náluk. Rövidre vágott haj, szürke szempár, egy spricceletnyi szeplő az orra körül. Fanyar mosollyal nézett a lencsébe, és Sofiának azonnal megtetszett. A kép felett a cím: *Missing girl in Edinburgh: an alien abduction?*

A fotó alatt pedig: *Chloe MacAlister, 16 year old.*

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Sofia.

– Olvasd fel nekünk hangosan! – kérte a professzor. – Szeretném hallani, hogy boldogulsz az angolla!

Sofia pontosan tudta, hogy a kiejtése korántsem tökéletes, de nem volt mit tennie. Szégyenérzetét félretéve nekilátott az olvasásának.

A történet egyszerű volt: egy lány eltűnt Edinburghben. Az anyja rögtön feljelentést tett, de a nyomozás csak lassan akart beindulni. Az is felmerült, hogy talán elszökött otthonról egy banális veszekedés vagy valami hasonló miatt, és semmiféle bűncselekmény nem történt. Ez idáig semmit nem derítettek ki. Volt viszont egy szemtanú, aki azt állította, hogy látta a lányt egy félig hüllő, félig ember-testű lényel birkózni. Az újság nem vitatta a szemtanú állítását, viszont meglehetősen komolysággal állította, hogy a földönkívüliek látogatása mégsem pusztán a média találománya.

Sofia megborzongott, mert érezte, hogy Chloe az a lány, akit keresnek.

– Nida – dűnnyögte, amikor befejezte az olvasást. Lidja szóltanul bólintott, és Karl is hasonlóan reagált.

Egy hétköznapi halandó valószínűleg egy iszákos ember delíriumos látomásának tulajdonított volna egy ehhez hasonló történetet, de a Sárkányosoknak ez nagyon is sokat mondott.

– Gondoljátok, hogy Nida rabolta el? – fordult a többiekhez Sofia. A hideg futkosott a hátán, miközben kimondta.

– Még ne vonjunk le következtetéseket! – szólalt meg a professzor. – Elképzelhető, hogy Nida volt. De bármi más is történhetett vele.

– Nagyon remélem. Ez alkalommal sajnos nem áll rendelkezésünkre semmilyen homokóra, hogy visszaforgassuk az idő kerekét – állapította meg Lidja szárazon.

Na, igen. Néhány hónappal ezelőtt Nida megölte Karl, de sikerült megmenteniük az életét, mégpedig Aldibah homokórája segítségével, amely rendkívüli hatalommal bírt. De csak egyszer lehetett használni, és akkor is nagy árat követelt. Másrészt ahhoz, hogy Sárkányvár újra feltámadjon, arra volt szükség, hogy az összes Sárkányos életben legyen, és birtokukban legyen az össze gyümölcs.

– Fel kell készülnünk minden eshetőségre. A helyzet több mint súlyos, különben nem jöttünk volna ide. Holnap felkeressük ezt a... – a prof a kezébe vette az újságot – Gillian MacAlistert, hogy többet megtudjunk az esetről.

– Hogy lehet az, hogy ennek a Sárkányosnak van anyja?
– akadémikodott Sofia.

– Nekem is volt – mondta halkán Karl. Kijelentését kínos csend követte. Effi feláldozta Karlért az életét, és ezt nehéz lett volna elfelejteni.

– Úgy értem, édesanyja... – pontosított Sofia.

– Magam sem tudom – felelte a professzor. – Mindenesetre a nevük ugyanaz. Könnyen lehet, hogy valóban a szülőanya. Miért is ne?

Sofia meglepődött. Esküdni mert volna rá, hogy a Sárkányosoknak nincsenek szüleik. Lidja ismerte ugyan a nagymamáját, de ő hamar meghalt, Karl-t örökbe fogadták, Fabiót pedig elhagyta az apja, és korán elárvult. Ezeknek az ismeretében Sofia is könnyebben viselte a tényt, hogy maga is árva. Apja fiatalon meghalt, anyja pedig egyszerűen magára hagyta. Elfogadhatóbbnak tűnt a gondolat, hogy a Sárkányosok sorsa már csak ilyen: árván maradnak vagy elhagyják őket. De ha Chloe-nak volt egy valóságos anyja, aki 16 éves koráig nevelte, akkor az elmélet nem működik...

– Ideje indulnunk – szólalt meg a professzor, és a tányérra tette a hamburger maradékát. Mégsem ette meg az egészet. Készülődés közben még odaszólt Sofiának: – Mielőtt elfelejtem... sokat javult az angol kiejtésed.

Sofia szemérmesen lesütötte a szemét, de azért elmosolyodott.

Az étteremből kilépve heves szél fogadta őket. Bár már jócskán benne jártak a tavaszban, Edinburgh-ben továbbra

is hideg volt. Lidja maga köré tekert egy skótkockás pe-
rint.

– Nahát, ez milyen klassz! – kiáltott fel Sofia.

Lidja mosolyogva fogadta az elismerést, majd Mary Poppinosos táskájából előhúzott egy papírba göngyölt va-
lamit... – Biztos voltam benne, hogy tetszeni fog neked,
ezért...

Sofia kibontotta a csomagot. Egy Lidjáéhoz hasonló me-
leg vállkendő volt benne. Magára kanyarította, és máris
jobban érezte magát. Meghatottan nézett a barátnőjére.

– Tudod, hogy te egy egészen különleges lány vagy?

Lidja egyik karjával átkarolta Sofia vállát, a másikkal
megfricskázta az orrát.

– Még jó, hogy tudom, pupák!

3 Szívdobbanás

A szálloda a város külterületén, egy dombtetőn állt. A buszról egyszer át kellett szállniuk, és jócskán besötétedett, mire odaértek. A lakosztály előteréből három ajtó nyílt: egy a fürdőbe vezetett, kettő a szobákba.

Karl és Fabio a professzorral, Lidja pedig Sofiával aludt egy szobában.

Gyorsan levetkőztek, és ágyba is bújtak. Az utazás jobban kimerítette őket, mint gondolták. Lidja alighogy magára húzta a takaróját, egy „jó éjszakát!” után már hortyogott is. Sofia beburkolódzott a meleg paplanba, becsukta a szemét, és megpróbált nem gondolkodni. De az agya nem akart leállni.

Bármilyen fáradt is volt, a gondolatai ébren tartották: először Nidhoggr visszatérése aggasztotta. Aztán az eltűnt lány históriája sem hagyta nyugodni. És végül az is

izgalommal töltötte el, hogy München óta most volt először újra egy fedél alatt Fabióval.

Józanul mérlegelve ez a tény semmilyen jelentőséggel nem bírt, hiszen Fabio a saját szobájában aludt. Se nem látta, se nem hallotta a fiút... De mégis *ott volt*. Csak egy vékony fal választotta el őket egymástól. Elég lett volna felállni, tenni pár lépést, és a második ajtó mögül meglesni. Ennél a pontnál Sofia elszégyellte magát. Érezte, hogy arcába szökik a vér. Gyorsan a fejére szorította a párnáját.

– Mi nem jut az eszembe... inkább aludnom kellene. Holnap nehéz napunk lesz.

De csak nem jött álom a szemére aznap éjjel. Ha el is szenderedett pár pillanatra, újra és újra felébredt, és tovább forgolódott.

Így azt is csak ő hallotta, hogy halkan kinyílik a szomszédos ajtó, majd ugyanolyan halkan be is csukódik.

Mozdulatlanná dermedve feküdt, és a fülét hegyezte. De a szobában néma csend honolt. Még néhány percig úgy maradt, aztán furcsa gondolata támadt. Hirtelen kipattant az ágyból.

Alig hallhatóan kinyitotta az ajtót, és kiment a kis előtérbe. Az utcai lámpák fénye bevilágított a függönyön át. A padlószőnyeg szerencsére tompította a léptei zaját. Gyorsan visszament, belebújt a cipőjébe, felkapta a dzsekijét, és már újra kinn is volt a folyosón. Felszaladt a lépcsőn, és a szálloda nagy tetőteraszán találta magát. A hideg szinte az

arcába vágott, de még inkább a látvány. Az éjszakai város fényeit fürkésző alak felé fordult. Nem ez volt a legmegfelelőbb pillanat, hogy visszaszaladjon a pulóveréért.

Edinburgh a lábuk előtt hevert. Apró fénypontok milliói villództak a hideg éjszakában. A távolban egy sziklára kapaszkodó vár sötét, alig kivehető sziluettje derengett. Fabio a korlátnak támaszkodva állt egy könnyű dzsekiben, ami lötyögött inas, sovány testén.

Sofia szívét melegség öntötte el. Legszívesebben magához ölelte volna a vézna testet, és szorította volna, míg csak el nem tűnik belőle ez a végtelen szomorúság. Közben addig simogatta volna a fiú bozontos fejét, míg minden ártalmas gondolat el nem illan belőle.

Ehelyett bizonytalan léptekkel közelebb lépett, hajába belekapott a szél.

– Jól vagy?

Fabio nem válaszolt, csak odanyújtotta az mp3 lejátszó egyik fülhallgatóját a lánynak, és továbbra is a várost nézte. Sofia fülébe édesbús gitármuzsika csendült, és egy fiú énekel, időnként magas falzettbe csukló hangon.

– Milyennek találsz?

– Szomorúnak... De nem negatív értelemben. Úgy értem, nekem tetszenek a szomorú dolgok – mondta Sofia, és elhallgatott egy pillanatra. – Mi a címe?

– *Unintended* – felelte a fiú.

Sofia a hideg korlátra könyökölt. Ehhez lábujjhegyre kellett állnia. Fabio ezt bezzeg kényelmesen megtehetette, hisz az utóbbi hónapokban nagyon megnyúlt, legalább tizenöt centivel magasabb volt a lánynál.

„Én pedig maradtam duci és alacsony.” A gondolat átsuhant ugyan az agyán, de nem keserítette el, talán most először. Nem csapott át önsajnálta. Sokkal inkább fáradtnak és dühösnek érezte magát.

– Tudom én, hogy mi a te bajod – szólalt meg váratlanul.

Fabio végre megfordult.

– Nem véletlenül jöttem fel ide, mindenkitől távol. Nyilván megvolt rá a jó okom.

– Az bánt, ami történt – folytatta Sofia rendíthetetlenül.

Fabio úgy érezte, mintha megszúrták volna.

– Hülyeség.

– Tudod, amikor még az árvaházban éltem, sosem beszéltem magamról. Mindent titokban tartottam. Valójában most sincs másképp. De nem is ez a lényeg. – Érezte, hogy kezdi elveszíteni a fonalat. Megpróbált jobban koncentrálni. – Az a helyzet, hogy amióta Lidja is velünk lakik, megérttem egy fontos dolgot: ha mindent magadban tartasz, akkor a dolgok olyan ijesztően nagyok lesznek... Csak emészted magad, újra és újra végiggondolod, és ennek sosincs vége. De ha beszélsz róla valakinek, akkor, nem is tudom... szóval valahogy érthetőbb lesz minden.

Elhallgatott, de Fabio továbbra is csak a távolba bámult.

– Most a forгатókönyv szerint az következne, hogy te is mondasz nekem valamit. Mondjuk, beszélsz a problémáidról.

– Nincsenek problémáim.

– És Ratatoskr?

Fabio hirtelen megfordult, és olyan dühösnek látszott, mint talán még soha. Sofia szinte megijedt tőle.

– Mit kéne mondanom?! Ellenség volt, és megkapta, amit érdemelt. Vagy nem ez a háború lényege?

Dühös volt, de a hangja remegett, a szeme pedig végtelen szomorúságról árulkodott.

– Attól, hogy háborúzunk, még nem kell szeretnünk a háborút.

– Szeretjük vagy sem, ez a sorsunk.

Sofia közelebb lépett Fabióhoz, és a vállára tette a kezét.

– Lehet, hogy ez a sorsunk, de azért van választási lehetőségünk. Például abban, hogy milyen eszközökkel harcolunk. Ezt te tudod a legjobban...

– És vajon miért? Mert nem vagyok olyan, mint ti? Mert nem megyek veletek a ti tökéletes házatokba? Mert harcoltam Ratatoskr oldalán? Mert megkínóztam az egyik ellenségemet, egy másikat pedig megöltem? Mert a ti szemetekben áruló vagyok, s az is maradok?

Sofia erősebben megszorította a fiú vállát.

– Ezt gondolod rólunk? Én sosem tartottalak annak, soha... ezt tudhatnád. Egyáltalán nem érdekel, hogy mi történt, és teljes mértékben megértelek. Az ember sokszor

követ el hibát az életben, én például amióta megszülettem.

– Te nem paktáltál le soha az ellenséggel.

– De én is ártottam másoknak! A meggondolatlansággal a legjobb barátnőmnek okoztam szenvedést, és a profnak is... És tudnod kell, hogy a csatában mindig határozatlan vagyok. Nem hiszek eléggé magamban, és mindig rosszkor szólalok meg... Effit sem tudtam megmenteni, sőt, még szeretni sem voltam képes. Szerinted ezek a dolgok számítanak? Engem sokkal jobban érdekel az, hogy milyen vagy most, és az, amit tettél értem.

Teljesen kiszáradt a torka, a szíve pedig eszeveszett iramban dobogott. Olyan erősen, hogy biztosra vette, nemcsak Fabio hallja, hanem az egész város. A fiú szemében olyasvalamit látott, amit még soha: Fabio most tényleg *odafigyelt* rá.

– Amikor Ratatoskr ellen harcoltam... nem gondoltam semmire. Csak féktelen haragot éreztem. A bosszúvágyon kívül semmi nem érdekelt. Képtelen voltam a többiekre figyelni. Rád sem tudtam... – Fabio nagyot nyelt. – Megint egyedül voltam, akárcsak korábban. És amikor... – nem tudta befejezni a mondatot. – Szóval egyáltalán nem bántam meg. A legkisebb mértékben sem. Azt gondoltam, helyesen cselekszem, és megtettem... a végén pedig elégedettséget éreztem. Igen, elégedett voltam magammal.

Különös dolog történt. Sofia nemcsak hallotta, de *érezte* is, amit a fiú mondott. Fabiót hallgatva az ő szívét is

kiábrándultság töltötte meg. Mintha a gondolatok és az érzések egy láthatatlan csatornán átvándoroltak volna őbelé.

– Abban a percben minden olyan volt, mint régen, amikor még nem ismertelek titeket. Érted, amit mondok? Pedig én már nem az vagyok, aki voltam! Annyi minden megváltozott, és én soha többé nem akarok *az az ember* lenni.

Hirtelen megragadta Sofia kezét, és erősen megszorította. Végtelen elkeseredettség tükröződött a szemében.

– Ahogy akkor rám néztél, az a pillantás... Esküszöm, hogy megváltoztam.

Sofia érezte a jól ismert csípést a szeme csücskében, de lenyelte a feltoluló könnyeket.

– Igen, tudom. Tudom. Bocsáss meg azért a pillantásért, de annyira megrémültem, szinte sokkos állapotban voltam... Csak azért történt, mert korábban el sem tudtam képzelni, hogy ölni fog közülünk valaki, de nem neked szólt, hanem úgy általában, az egész helyzetnek. Amiért ilyesmire kényszerültünk Nidhoggr miatt. Ő tehet mindentről, és ez így lesz egészen addig, míg le nem győzzük. A helyedbe képzeltem magam, és megrémültem: attól félttem, hogy én nem leszek rá képes, de attól talán még jobban, hogy egyszer én is megteszem. Akkor döbbsentem rá, hogy ez a háború még annál is szörnyűbb, mint amilyennek addig gondoltuk. De ennek semmi köze ahhoz, amit tettél, amilyen vagy, és amit én gondolok rólad. Teljesen normális, hogy örömet éreztél. Ez együtt jár a győzelemmel. De amit akkor éreztél, az nem azonos veled. Ezt te is pontosan tudod.

– Nem tudom – motyogta lehajtott fejjel. – Inkább ne tettem volna meg. Talán másképp kellett volna megoldani.

Sofia határozottan megrázta a fejét.

– Én nem hiszem. Előbb vagy utóbb meg kellett történnie. Azóta gyakran eszembe jut, hogy ennek a históriának a végén meg kell ölnöm Nidhoggrt. Korábban nem gondoltam erre, de azóta igen. És bármennyire is gyűlölöm, bármennyire tisztában vagyok azzal, amit ellenünk tett, nem biztos, hogy képes leszek rá.

Fabio mély bánattal a szemében nézett a lányra.

– Undorító, ugye?

– Mi?

– Ez az egész. A Sárkányosok élete, ez a harc.

Sofia elfordította az arcát.

– Nem tudom. Talán. De ennek köszönhetem, hogy megismertelek, és ez minden árat megér. – Amint kimondta, fülíg pirult. Nem így akarta befejezni a mondatot, de valahogy kiszaladt a száján.

Fabio elmosolyodott.

– Helyes vagy, amikor elpirulsz.

Ettől Sofia arcán az enyhe pír mélyvörösre váltott. Indokolatlanul erős félelem kerítette hatalmába. Azt érezte, valami olyan dolog történik, ami éppúgy lehet boldogító, mint fenyegető. A levegőben volt, és már várta is, de rettegett is tőle. Legszívesebben felszívódott volna.

– Már akkor is tetszettél nekem, amikor még Nidhoggr oldalán álltál. Megláttam benned a jót – bökte ki egy szuszra.

A fiú először meglepődött, aztán elmosolyodott, és egyik kezét a lány tarkójára tette. Sofia biztos volt benne, hogy a szíve mindjárt kiugrik a helyéből. Fabio erőteljesen magához húzta. A lány hirtelen megdermedt: „Létezik, hogy tényleg megtörténik?”

Amikor a fiú az ajkára szorította a száját, az idő lelassult, szinte megállt. A gondolatok megszűntek, csak az érzés maradt: az ajka, az elakadó lélegzete. A mellkasából a gyomra felé áradó melegség olyan borzalmasan gyönyörűséges érzéssel töltötte el, mintha lassított felvételnél zuhanna egy szakadékba. Minden más fölöslegessé és tartalmatlanná vált ahhoz az édes érzéshez képest, ami a szívét betöltötte.

– Sofia! Fabio!

Fabio hirtelen elkapta a fejét, amitől Sofia enyhén előrebillent. A feje teljesen üres volt, a világ forgott körülötte, a térde pedig kis híján összecuklott.

– Na végre, megvagytok!

A professzor volt az. Semmi gáz.

Méghogy nincs gáz!? Egy fenét nincs! A professzor az!

Sofia igyekezett a lehető legkönyösebb arcot vágni, de nem sikerülhetett túl jól, mert Schlafen professzor meglepetten bámult rá.

– Megtudhatom, hogy mi a csudát műveltek itt kinn ezen a késői órán? Halálra rémültem, amikor nem találtalak beneteket az ágyatokban! Megbolondultatok, vagy mi?

És még vagy két percig hasonló dolgokat vágott a fejükhöz. Sofia képtelen volt odafigyelni, csak annyit érzékelt, hogy a prof szája mozog. Egyre csak azt kérdezte magától, hogy vajon az arcára van-e írva, ami egy perccel korábban történt, és próbálta visszarángatni magát a földre. Még mindig úgy érezte, hogy egy hívogatóan gyönyörűséges szakadék szélén szédeleg, amelybe ha belezuhan, nincs többé küldetés, nincs a professzor, nincs Edinburgh, nincs ez az éjszaka, csak Fabio van és ő.

– Veszélyes dolog itt kinn ácsorogni. Az a gyanúnk, hogy Nida a környéken jár, ezért jobb, ha nem járunk külön utakon, főleg nem az éjszaka kellős közepén.

– Fájt a fejem, és szükségem volt egy kis levegőre, hogy kitisztuljanak a gondolataim. Sofia pedig aggódott miattam, és utánam jött – mondta Fabio határozottan.

Sofia elképedve bámult a fiúra. Csodálta a lélekjelenléteért.

A professzor kicsit gyanakodva nézett rájuk.

– Akárhogy is van, most gyertek be!

Együtt indultak lefelé a lépcsőn. Schlafen lelassította a lépteit, és összevont szemöldökkel fordult Sofiához.

– Minden rendben van? – kérdezte.

A lány fülig vörösödött.

– Igen, persze, csak a küldetés miatt vagyok ilyen izgatott – válaszolta lépteit megszapорázva, és már el is tűnt a szobájában.

Bebújt a paplan alá, és összeszorította a szemét.
Megcsókoltam, hú, ez nem lehet igaz, megcsókoltam!
Ilyen előzmények után elég nehéz elaludni...

Másnap ugyanolyan felhős reggelre ébredtek. A város fölé ködfelhő borult, mintha egy sűrű szövésű fehér köpenyt hajítottak volna rá, amelyen a legparányibb kékség sem szűrődhet át.

Sofia rosszul aludt és kótyagosan ébredt. De nem bánta, mert az élmény, ami nem hagyta nyugodni, csodálatos volt. A felébredés utáni első percek a csók emlékének kellemes bágyadtságában teltek.

Lidjával együtt lementek reggelizni. Karl és a professzor már a gőzölgő tea mellett ültek, és egy-egy szelet csokoládétorta bekebelezésével voltak elfoglalva.

Sofia csak pár kekszvet vett a tányérjára, és leült a többiekhez. Amikor Fabio is megjelent az ajtóban, elakadt a lélegzete. A fiú rezzenéstelen arccal, rá sem nézve egy hűvös *ciao*-t vetett oda.

Sofia úgy érezte, mintha enyhén gyomorszájon vágták volna. Nem gondolta, hogy Fabio majd a nyakába ugrik, de arra sem, hogy ilyen ridegen üdvözli.

– Reggeli után azonnal indulunk – jelentette be a prof.
– Külön feladataink lesznek. Én Lidjával Chloe anyjához megyek.

– Megmondjuk neki az igazságot rögtön az elején? – kérdezte Lidja.

– Nem. Először kiderítjük, hogy mit tud. De ha szükséges lesz, természetesen felfedjük magunkat.

– És mi? – kérdezte Fabio.

Schlafen előhúzott a zakózsebéből egy Edinburgh-térképet, letette az asztalra, és egy zöld területre bökött.

– Te és Sofia ide mentek. A Greyfriars temetőbe. Itt rabolták el a lányt, és azt remélem, találtak valami érdekes nyomot.

Sofia szíve nagyot dobbant. A kezét ökölbe szorította az asztal alatt, a szemét pedig lesütötte, hogy fékezni tudja arcizmait, és a vigyorgástól ne villanjon ki mind a harminckét foga... azaz csak huszonnyolc, mert a bölcsességfogak még vártak magukra.

Fabio közönyösen forgatta kezében a térképet.

– Fontos, hogy te ott legyél, Sofia – folytatta a prof –, hiszen a te látomásodban jelent meg a temető. Valószínűleg érzékenyebben reagálsz azokra a nyomokra, amelyeket Nidhoggr hagy maga után. Karl, te viszont itt maradsz a szállodában, és folytatod a kutatást a neten.

– Megpróbálom kideríteni, hogy voltak-e más ahhoz hasonló jelek, mint amiket Chloe elrablásának szemtanúja vélt felfedezni – magyarázta a fiú. – El sem tudjátok képzelni, mennyi érdekes dologra bukkanhat az ember egyes oldalakon. Néhány keresztthivatkozás és...

– Megbízunk benned – szakította félbe a professzor mosolyogva. – Szóval, mindenki tudja a dolgát?

Mindannyian bólintottak, csak Fabio nem. Sofia látta az arcán, hogy valami zavarja a fiút. Még az is megfordult a fejében, hogy a tegnap éjszakai csók csak az ő fantáziájában létezik, és a valóságban nem is történt semmi.

Összeszedelődöztek, és kiléptek a szálloda kapuján. A professzor ez alkalommal úgy döntött, hogy nem busszal mennek.

– Egy kis kényeztetést megengedhetünk magunknak – szólalt meg sejtelmesen. Megállt a járda szélén, és várt. Pár perc múlva két fekete autó fékezett le előttük. A két taxi az old timer és a modern autó keveréke volt. Sofia soha nem látott ehhez foghatót. Mintha egy réges-régi modellt újítottak volna fel, megőrizve az egykori vonalakat és a tágas belső teret. A professzor elégedetten mosolygott. A taxi igencsak illet Schlafenhez. Karl úgy mondta volna, hogy kellemesen „retro”, mintha egy időalagútból került volna elő.

– Mi Lidjával ebbe szállunk, ti ketten pedig abba – és a prof már nyitotta is az ajtót, hogy széles mosollyal betessélje a lányt. – Csak ön után, hölgyem!

Sofia vegyes érzelmekkel nézett utánuk. Egyrészt örült, hogy kettesben maradhat Fabióval, másrészt nyugtalanította is.

Vett egy óriási levegőt, hogy bátorságot gyűjtsön, és beszállt a második autóba. Az ülések kellemes bőrszagot árasztottak; volt még két lehajtható ülőke is a taxi ajtajához rögzítve. Sofia kíváncsian le is hajtotta az egyiket, hogy ki próbálja.

Fabióra nézett, aki szemét mereven a sofőrre függesztette.

– *To Greyfriars Kirk, please* – közölte a sofőrrel, aztán elterült az ülésen, és a fülébe dugta az MP3 lejátszót. Olyan hangosra tekerte, hogy a lány is jól hallotta a teli torokból üvöltő énekest.

Sofia leforrázva ült a taxiban. Nem ábrándozott romantikus utazásról – na jó, egy kicsit ábrándozott olyasmiről, hogy egymást átkarolva ülnek a taxiban –, de azt azért nem gondolta volna, hogy Fabio ilyen elutasító lesz. Sofia hiába nézett rá, csak azt látta, hogy a feje a zene ritmusára mozog és kibámul az ablakon.

Egész úton nem adott rá lehetőséget, hogy akár csak egy szó erejéig, de visszatérjenek az előző éjszaka történtekre, Sofianak pedig nem volt bátorsága előhozakodni a témával. Akárhányszor a teraszon történtekre gondolt, kiszáradt a szája. És folyamatosan *arra* gondolt.

Mint amikor a DVD megakad egy filmkockánál, Sofia fejében úgy játszódott le újra és újra a jelenet. Érezte az egymásba olvadást, a lelkét egyszerre elárasztó félelmet és a békét, amit korábban soha nem élt át.

Még mindig nem akarta elhinni. Megcsókolta Fabiót. Vagyis várjunk csak! Valójában Fabio csókolta meg őt.

De amíg csak a fejében játszódtak le a dolgok, addig könnyű volt. A probléma akkor kezdődött, amikor megpróbálta racionálisan megmagyarázni, mi is történt köztük. Akkor most mi van? Ő és Fabio együtt járnak?

Ami csekély tapasztalatát illette – melyet filmekből és nem saját élményből szerzett –, arra a következtetésre jutott, hogy egy csókot sokféleképpen lehet értelmezni, és sajnos nem mindegyik magyarázat pozitív. Fabio teljességgel levegőnek nézte, sőt, ami még talán rosszabb, *direkt és tünnetőleg* nem vett róla tudomást.

Lehet, hogy béna voltam? Ki tudja, hány lánnyal csókolódzott már előttem... Talán az orromat jobban el kellett volna fordítanom...

A gondolatok kuszán kavarogtak a fejében, és egyre sötétebbé váltak. Végül ő is az ablak felé fordult, és kibámult. Jobbnak látta, ha valamivel elfoglalja magát, különben megőrül.

A város egységes építészeti stílusában volt valami csodálatos. Mióta a professzorral élt, hozzászokott, hogy az ablakon kinézve a római dombokra és a palotákra esik a pillantása. Márpedig ott nehéz akár csak két ugyanolyan színű házat is találni, itt viszont egész tömbök épültek, ha nem is egyforma, de nagyon hasonló házakból.

Edinburgh látképe olyan egységes volt, mintha egyetlen építész tervezte volna, egy ültő helyében. Minden épület

akkurátusan illeszkedett a másikhöz, az utcák szabályosan keresztezték egymást és egyenesen futottak. Minden kiegyensúlyozott volt és elegáns, mégsem monoton. Kicsit hasonlított Sárkányvárra. Sofia nem tudott betelni a szögletes háztetők és a henger alakú kémények látványával. Kedve lett volna kipattanni a taxiból, hogy a talpa alatt érezhesse az utcaköveket. Egy várost csak testközelből lehet igazán megismerni. Csak akkor válhatunk a részévé, ha érezzük az illatait, láthatjuk a színeit.

Míg ezen töprengett, a látkép hirtelen megváltozott. Mintha egy különös meteorit csapódott volna be a város közepébe, Sofia előtt egy hihetetlenül zöld domb bukkant fel. A fű zöldje és a dombra kapaszkodó házfalak feketesége sűrű egymásutánban váltakozott. A dombtetőn egy kísértettanyára emlékeztető vár terpeszkedett. Az éjjel már látta a vár körvonalait a távolból – a szíve is belesajdult a gondolatba –, de közlelről egész másképp festett.

Egy-két útkanyarulat után a taxi megállt. Fabio előre nyújtotta a pénzt, anélkül, hogy a hallgatót kivette volna a füléből, majd kiszállt a kocsiból.

Egy templom előtt találták magukat. Nem is hasonlított azokra, amelyeket idáig láttak. A falait világos bézs színű terméskőből rakták, és ez már önmagában is derűsebb külsőt kölcsönzött neki a város többi házához képest, de a környék gyászos hangulatából különösképpen kirítt. Homlokzatáról három nagy ablak nyílt a kis zöld térre, amely a templomot az úttól elválasztotta.

Fabio végre kivette a fülhallgatókat. A zsinórt akkurátusan rátekerte az MP3-lejátszóra, a kütyüt bedugta a zsebébe, és már indult is az ajtóhoz.

– Itt bemegyünk – mondta.

A másik taxi egy sorházas, szép zöldövezetben állt meg. A professzor gyorsan fizetett, és máris a viktoriánus stílusban épült ház felé iparkodtak. A bejáratot két, józan mértéktartással díszített oszlop szegélyezte, a mellette lévő erkélyajtókat függöny takarta. Az utca és a ház között apró, szépen ápolt kert terült el, melyet gondosan nyírt sövény szabdalta. A bádogból készült postaládán álló felirat alaposan meglepte Lidját: MACALISTER PANZIÓ.

– Nos? Készen állsz? – kérdezte a professzor.

A lány bólintott.

A csengő vidám dallamot játszott, de senki sem jött ajtót nyitni.

– Szerintem próbáljuk meg újra! – mondta Lidja néhány másodperc múltán.

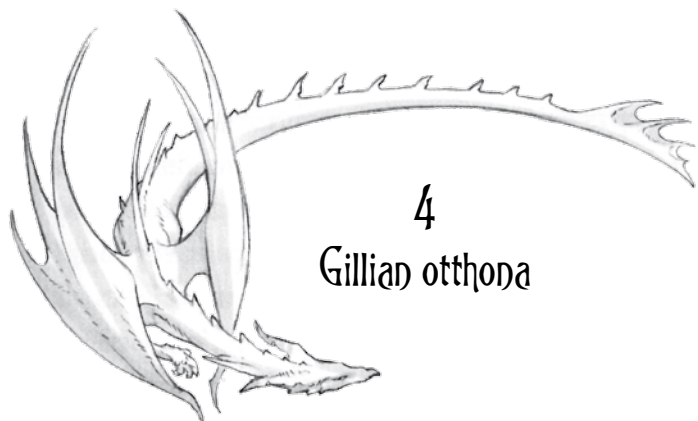
Újra csengettek, de ezúttal sem jött ki senki. Síri csend honolt a házban. Aztán hirtelen kiáltások hallatszottak, majd dobogó léptek zaja, és végül egy hatalmas robaj, mintha valaki nagy sebességgel épp lefelé gurulna egy lépcsőn.

Lidja ijedten nézett a professzorra, akinek az arcán tanácstalanság tükröződött. Aztán az ajtó kivágódott, és mindketten elámultak.

Szívdobbanás

A lány haja hosszabb lett, borzas haja már egészen a válláig ért, és le is fogyhatott az utóbbi időben, de akkor is a *Sun* magazin fotóján látott lány állt előttük. Chloe MacAlister egyáltalán nem úgy festett, mintha elrabolták volna.

4

Gillian otthona

professzornak és Lidjának még annyi ideje sem volt, hogy kinyissák a szájukat, amikor Chloét félresöpörte az ajtóból egy másik alak. A negyven körüli nő haja természetellenesen élénkvrös színben pompázott, de a Chloééhoz hasonló gyapjas és zabolázhatatlan tincseket vékony, tarka gyöngyökkel díszített fonatokba rendezték. A nőnek nagy, zöld szeme volt, az arcán pedig egy halom szeplő virított. Volt valami gyerekes a vonásaiban, talán a krumplira emlékeztető orra miatt. Fehér gyapjúból kötött, csavart mintás vállkendő volt rajta, az alatt egy bő, tarka ing lengedezett, alul pedig szűk macskanadrágot és lila lábszárvédőt viselt. Úgy nézett ki, mint aki az Északi-sarkra készül. Igaz, még elég hűvös volt odakinn, ahhoz képest, hogy benne jártak a májusban, de tizenhárom foknál így sem volt hidegebb. Az arca zavartságról és idegességről árulkodott, hadarva motyogott valamit. Lidja a fénysebességgel áradó mondatokból csak annyit vett ki, hogy: *Have you found my child?*

Schlafen kinyújtotta felé a kezét, hogy megnyugtassa, de a nő nem akart lehiggadni.

– Asszonyom, mi nem a rendőrségtől vagyunk – mondta angolul. – És nem találtuk meg a lányát.

A nő ekkor a szívéhez kapta a kezét, nagyot sóhajtott, majd könnyekben tört ki.

– Jól van, jól van, minden rendbe jön, meglátja... – próbálta vigasztalni a professzor.

A nő megtörölte a szemét, és újra elkezdett hadarni.

A professzor beljebb lépett, Lidja követte. Az ajtó mögött ott állt a lány, akit Chloénak hittek, és csodálkozva nézett rájuk.

– *Anyway, I'm Gillian MacAlister* – mondta az asszony, és kezét nyújtott. – *Do you need a room?*

A helyiség valószínűleg a szállóvendégek étkezője lehetett. Mindössze négy asztal állt benne, de barátságos hangulatot árasztott. A szoba végén levő ablak a hátsó kertre nézett, egy ajtó pedig a konyhába vezetett. A kék padlószőnyeg kellemesen süppedt a lábuk alatt, a falakat antik hatású sárga virágos tapéta borította. Mindennek kicsit ódon hangulata volt, különösképp a falépcsőnek, amit Lidja már akkor kiszúrta, amikor beléptek.

Az egyik asztalon tálcára tett csészék sorakoztak és egy rakás muffin tornyosult. A levegőben bergamottos tea és frissen sült sütemények illata tekergőzött, és ettől minden

otthonos lett. Ez az érzés csak fokozódott, amikor az asszony két bögre forró csokoládéval a kezében megjelent a konyhaajtóban.

Lidja legszívesebben áradozott volna, hogy milyen hangulatos minden, és milyen kedves tőle, hogy így kényezteti őket, és hogy a kísértéseknek még egy aszkéta sem tudna ellenállni... ám végül csak egy szikár *thank you*-ra szorítkozott. Eszébe jutott, milyen vehemensen fogadta őket a nő, és attól tartott, hogy a dicséretével egy újabb szőlavinát indítana el.

Miután kiszolgálta őket, az asszony leült az asztalhoz, oldalán a korábban Chloénak hitt lánnyal.

Schlafen azt kezdte magyarázni, hogy ő és a lánya – itt Lidjára mutatott – nemrég érkeztek a városba, és szállást keresnek.

Gillian megmutatta nekik a házat, és közben hosszan magyarázott. Lidja feje csak úgy zsongott a sok angol beszédétől, ezért jobbnak látta, ha teljesen kikapcsolja az agyát. A professzor jól alakította a szerepét, rá nem is volt szükség, így csak szótlánul figyelte az eseményeket. A Chloéhoz kísértetiesen hasonló lányra koncentrált, és ahogy jobban megnézte, rájött, mekkorát tévedett. A lány ugyanis fiú volt. A széles váll, a keskeny csípő, a lapos mellkas, a magasság mind arra vallott, hogy szó sem lehet lányról. Finom arcvonásaiban volt valami gyerekes báj, de jobban megnézve mégis férfiasnak tűnt. Az öltözködése még inkább fiúra vallott: szakadt, kopott farmer; póló, amelyen a KASABIAN

felirat egy Lidja számára ismeretlen zenekart reklámozott, és egy bőrmellény. Csuklóján vastag bőrszíjat hordott. Gilliannal ellentétben ő nem fázott: a pólója rövid ujjú volt, a nadrágja pedig a rengeteg szakadással nem nyújthatott túl sok védelmet a hideg ellen. Lidja pillantása valószínűleg egy másodperccel tovább időzött el a fiún, mint illett volna, aki ezt egy szélhámos mosolyával nyugtázta.

Hú, de helyes! – gondolta Lidja.

A professzor eközben Gillian kíséretében bejárta a szobákat, és nem győzte dicsérni a látottakat. Végül abban maradtak, hogy Lidja és ő még a délután folyamán beköltöznek. Indulás előtt a prof még egy ártatlan kérdést vetett oda, mintegy véletlenül:

– Ha nem vagyok indiszkrét, mi történt a lányával?

Lidja rémülten gondolt arra, hogy most rájuk szakad az ég, de Gillian csak enyhén felhúzta az orrát, a szája széle pedig remegni kezdett. Bár szeme könnybe lábadt, azért sikerült összeszedetten elmesélnie a történetet, amelyet már ismertek. Alig néhány részlettel lettek gazdagabbak. Chloe egy hete tűnt el. Iskola után egy barátnőjéhez ment tanulni, és ott töltötte a délutánt. Estefelé indult haza, de ide már nem érkezett meg.

– Kérdeztem tőle, hogy Ewan elmenjen-e érte – Gillian a fiúra mutatott –, mert már későre járt, de azt válaszolta, hogy ne.

– A fivére, ugye? – kérdezte Schlafen.

– Az ikertestvére – helyesbített Gillian.

Így utólag ez már nyilvánvaló volt, de Lidja valamit mégsem értett. Ő, Sofia és a többiek elszigetelten töltötték a gyerekkorukat: szülők és testvérek nélkül. Chloénak viszont nemcsak anyja, de még testvére is volt. Ráadásul ikertestvére. Vajon mit jelent ez?

A professzor igen tapintatosan tudakozódott. Feltett még néhány kérdést az eltűnés körülményeivel kapcsolatban, majd kijelentette, hogy szükségük lesz még egy szobára.

– Tudja, velünk van pár barátunk...

Gillian szeme felcsillant. Úgy tűnt, a panzió pillanatnyilag teljesen üres, és nem megy túl fényesen az üzlet.

A professzor és Lidja valamivel ebéd előtt lépett ki a házból, és rögtön be is tértek a legközelebbi egyszerű vendéglőbe, hogy egyenek valamit.

– Fura figura ez a Gillian... – szólalt meg Lidja.

– Elrabolták a lányát, a helyében te is zavarodott lennél.

Lidjának fogalma sem volt arról, milyen lehet egy anya. A cirkuszban töltött évek mélyen beleivódtak, és el sem tudott képzelni olyan normális életmódot, ahol szülők és gyerekek élnek együtt. Igaz, amióta Sofiával, a professzorral és a többiekkel közös otthonban élt, lett némi fogalma arról, milyen is egy család, és ha valami történt volna egyikükkel, talán még Gilliannél is jobban felkavarta volna.

A professzor komoly arccal fordult hozzá.

– Éreztél valamit Ewan közelében?

– Nem különösebben... Ahhoz jobban kellett volna koncentrálnom. De bocs, mi nem Chloét keressük?

– Fogalmam sincs – felelte a professzor, és letette a villáját. – Valamikor régen, miután tudatára ébredtem annak, hogy én is Őrző vagyok, olvastam olyan Alvókról, akik ikerrek voltak.

Lidja érdeklődve felkapta a fejét.

– Ez azt jelenti, hogy Chloe és Ewan Alvók? De hát nekünk csak egy Őrsárkányt kell felébresztenünk, Kumat...

– Így van. De úgy tűnik, Rastaban egy ideig egy ikerpárban lakozott.

Lidja elképedt.

– Az én Rastabanom szelleme kettévált egy ikerpárban?

– Valahogy úgy. Egyik része az egyikben, a másik része a másikban. Arról is olvastam, hogy annak az Alvónak, amelyikben Aldibah szelleme lakozott körülbelül háromszáz évvel ezelőtt, volt egy ikertestvére, aki viszont nem Alvó.

Lidja összeráncolta a homlokát.

– Gondolkodjunk egy kicsit! Azt akarod mondani, hogy Ewanben lakozik Kuma egyik fele?

– Pontosan.

– De az is lehet, hogy csak Chloéban.

– Vagy csak Ewanben.

Lidja unottan hátradőlt a székében.

– Nem szeretem az ilyen zavaros helyzeteket.

– Én sem, de hozzá kellett szoknom. Nem volt könnyű felkutatnom se Sofiát, se téged. Sőt, az az igazság, hogy meglehetősen frusztráló időszak volt – mondta mosolyogva a professzor.

– Már elnézést, de amikor megmutattam Sofiának a fotót, azt mondta, érzi a bizsergést, vagyis hogy ő az... – erősködött Lidja.

– Ez így van. De az ikrekben a sárkányok hatalma egyedi módon érvényesül. Lehet, hogy Kuma Ewanben lakozott, de Choéra is sugárzott a lényéből. Nyomoznunk kell, hogy erről meggyőződjünk – zárta le a beszélgetést a professzor, majd felállt. – Most pedig induljunk! Ideje összeszednünk Sofiát és Fabiót.

Lidja már a professzor nyomában volt, amikor az hirtelen megfordult.

– Apropó! Ezek ketten olyan furcsák voltak tegnap este, és ma reggel is. Tudsz valamit, amit én nem?

Lidja olyan ártatlan arcot vágott, amilyet csak bírt.

– Az égvilágon semmit. – És végső soron nem is mondott valótlan: az egyetlen információ, amit nem osztott meg a professzorral, az az volt, hogy Sofia fülig szerelmes Fabióba. Nyilván történt köztük valami, amiről még ő sem tud, de nagyon remélte, hogy mihamarabb bizalmasan beszélgethet róla a barátnőjével.

Visszamentek a szállodába, hogy becsomagolják a holmijaikat, és átköltözzenek Gillian panziójába. A professzor sebtében elmesélte a többieknek, amit Lidjával megtudtak, aztán Sofiára került a sor.

A lány felsóhajtott. Nem volt könnyű dolga. Fabio gyakorlatilag megközelíthetetlen volt egész nap. Kizárólag akkor szólt hozzá, ha az feltétlenül szükséges volt és a küldetéssel állt összefüggésben. Annyira távolságtartóan viselkedett, hogy Sofia még csak halványan sem mert célozgatni az éjszaka történtekeire. Inkább ő is a feladatra koncentrált, ami melleleg totális kudarccal végződött.

– Az csak egy sima temető – magyarázta. – Persze nyomasztó egy hely, de semmi több. Semmi átlagostól eltérőt nem észleltünk. Alaposan körülnéztünk, de hiába.

– És nem érzékeltél valamit? Egy kis vibrálást... – firtatta mindegyre a professzor.

– Félelmetes az a hely – szólt közbe Fabio.

– Nahát! Egy olyan macsó, mint te, megijed néhány sírkőtől... – szúrt oda Lidja gonoszkodva.

– Menj csak el oda, aztán majd én is meghallgatom, mi lesz a véleményed! – vágott vissza Fabio.

– Fejezzétek be! – szólt rájuk a professzor. – És te, Karl?

A fiú restelkedve ingatta a fejét.

– Semmi gyanús eseményt nem találtam a Chloéval történteken kívül. Úgy tűnik, az elmúlt hónapokban ez volt az egyetlen ilyen eset.

– Megfeneklett a nyomozás – jelentette ki Lidja.

Néhány másodperc néma csönd után a professzor a combjára csapott.

– Gyerünk, gyerekek, még csak az elején vagyunk! Ewant megtaláltuk, és ebből kell kiindulnunk. Most pedig szede-lődzködjetek, mert indulunk a MacAlister-házba.

Már lemenőben volt a nap, amikor megérkeztek. Furcsa látványt nyújthatott a kis kompánia, mert Gillian elképedve nézett rájuk. Aztán olyan széles mosoly terült el az arcán, amilyen valószínűleg csak a jól fizető vendégeknak jár.

A falépcső recsegett-ropogott a lábuk alatt, amikor felhurcolkodtak a szobákba. Sofia félúton megállt egy pillanatra, hogy kitekintsen a színesre festett üvegablakon. A nap utolsó sugarai olyan szögben világították meg az üvegfépet, hogy az a szemközti falra vetült. A hatalmas sárkány violaszínben pompázott: kitért szárnyai méltóság-ról, tágra nyitott pofája – a hegyes, vakítóan fehér fogakkal – erőről árulkodott.

– Kuma... – motyogta Sofia.

A panziótól nem messze vacsoráztak. Ez alkalommal egy nagy asztalokkal és fapadokkal berendezett igazi *pub*-ba mentek, ahol nagy korsókban csapolt sört szolgáltak fel. A professzor is rendelt magának egy pohárral a gusztusos, habos barna sörből. Sofia mindenáron meg akarta kóstolni.

– Ez ír sör – magyarázta a professzor.

Elég szokatlan íze volt: egyszerre emlékeztetett a kávéra és a medvecukorra.

Fejenként egy szendvicset fogyasztottak, majd a vacsora végén megettek egy-egy szelet sajtortát is. Hamar hazamentek a szállásukra, és még hamarabb bevonultak a szobáikba. Gillian elmagyarázta nekik, hogy ő és a gyerekei a földszinten alszanak, de ha bármire szükségük van, csak kopogjanak be hozzá a lépcső alatti ajtón. Ewan mind ez ideig egyetlen szót sem ejtett ki a száján. Tekintetét azonban alaposan végigjáratta a társaságon, különösen a gyerekeket figyelte fürkészően. Nem lehetett tudni, mire gondol, mert az arca nem árult el semmilyen érzelmet: teljesen kifejezés-telen volt.

Talán azon töprengett, kik lehetünk, gondolta Sofia, és hogy ez a pillantás azt is jelentheti, hogy ő maga is Sárkányos, aki hasonszörűeket keres. Koncentrálni próbált, és ekkor, ha nagyon gyengén is, de érzett valamit áradni a fiúból, persze az is lehet, hogy csak képzelődött. Ha kiderülne, hogy ő is közülük való, az jócskán megkönnyítené a dolgukat. A házat egyértelműen különös aura lengte be. Az már kétségtelen, hogy lakik benne Sárkányos.

– Ha elérkezik a pillanat, Karl és én akcióba lépünk. Nem kell nagy felhajtás – mondta a professzor, mielőtt visszavonult volna a szobájába. – Ti csak legyetek éberek, ha szükség lenne a segítségetekre.

A professzor egy egyágyas szobát kapott, Fabio Karllal, Sofia pedig Lidjával osztozott a kétágyas szobákon. A lányokéban volt egy kandalló, egy halvány rózsaszín fotel, egy kis asztal két csészével és vízforralóval, mellette egy

kosárban rengetegféle tea. Az ágyakat rózsaszín plédek borították, és volt egy nagy ablak is a szobában. Összeségében barátságos hangulatot árasztott. Miután kipakolták a bőröndjeiket, Sofia az ablakhoz lépett, és elhúzta a függönyt. Nagy puffanás hallatszott a háta mögül. Megfordult.

Lidja volt az, aki az ágyra vetette magát.

– Láttad a fiút?

– Persze hogy láttam. Először azt hittem, Chloe. Kiköpött egyformák.

– Nem is erre gondoltam, hanem arra, hogy... láttad, milyen helyes?

Sofia megvonta a vállát, majd bebújt az ágyába.

– Ja, nem rossz...

– De nem egy Fabio! – mondta Lidja, és ravaszul ráhunyorított a barátnőjére.

Sofia felsóhajtott.

– Azt hiszem, most épp elegendem van a fiúkból.

– Hát, ha téged nem érdekel, akkor én lecsapok rá – vigyorgott Lidja.

– Ahogy jónak látod...

– Sofia, ne csináld már! Csak meg akartalak nevetetni... Mióta megérkeztünk, hallgatsz, mint a sír, egy mosoly nincs az arcodon, és mindig olyan aggódalmas képet vágasz. Megtudhatom, mi a nyavalya van veled?

– Aggódok a küldetés miatt – zárta rövidre a társalgást Sofia.

– Hmmm... most nem mondasz igazat. Túlságosan jól ismerlek – jelentette ki Lidja, és kajánul a lányra nézett. – Bökd már ki, hogy mi van!

Sofia kicsit habozott, de aztán nem bírta tovább. Mindent elmesélt a barátnőjének.

– Megcsókolt?! – visított fel Lidja.

– Csitt! Fel akarod verni az egész házat? – intette le Sofia rémülten.

Lidja a szájára tapasztotta a kezét.

– Bocs, de ez tényleg elképesztő. És milyen volt? – kíváncsiskodott.

Sofia elgondolkodva nézett maga elé.

– Először... furcsa. El sem akartam hinni, érted? Az egész olyan szürreális volt. De csak az elején. Aztán, amikor olyan *igazán* csókolt... hát akkor... az tényleg olyan volt, hogy elállt a lélegzetem. De tényleg. Van fogalmad róla, milyen az, amikor egy csapásra teljesen kiürül a fejed? Az idő teljesen valószerűtlenné vált, és mintha megállt volna. Hát így történt. És te? Már megbocsáss, de te hogyan írnád le az első csókodat?

Lidja lebiggyesztette az ajkát, állát pedig két feltámasztott öklére fektette.

– Az a helyzet...

Sofia összevonta a szemöldökét.

– Te még nem...

– Mégis mikor csókolóztam volna? Az én esetemben ez némileg komplikáltabb... A cirkusz állandóan úton volt, és

amint megtetszett valaki, már tovább is álltunk. A cirkuszban pedig, á, hagyjuk is! Te is láttad őket...

Sofia alig tudta elfojtani a nevetését.

– És te is tudod, hogy számomra csak a küldetés létezett – folytatta Lidja. – Jól tetted, hogy egy Sárákányosba szerettél bele. Mert ez itt a probléma: hogy szerethetsz valakit, aki nek sosem mondhatod meg az igazságot, aki előtt mindig titkolózni kell, aki sosem lesz képes megérteni?

– Hát, ha úgy vesszük, itt van például Karl.

Lidja felemelte a párnáját, hogy a barátnője felé hajítsa, de Sofia bebújt a paplan alá.

– De most komolyan – mérgelődött Lidja elsötétült arcával. – Néha azt gondolom, hogy örökké egyedül maradok, és hogy a többiek is mind egyedül vannak... és egyedül is maradnak mindig.

– Egyszer ennek is vége lesz. Legyőzzük Nidhoggrt, és minden rendbe jön. Olyan lesz, mint régen, és mi is úgy élünk majd, mint a többiek.

– Gondolod? És mindaz, ami velünk történt, amit láttunk? És a sárákányok, akik bennünk élnek mindörökké?

Sofia mozdulatlanul feküdt, és a takaróját szorongatta.

– Inkább azt meséld el, hogy mi történt később! – tért vissza a csókra Lidja.

Sofia szíve fájdalmasan összeszorult.

– Semmi. Hát épp ez az! Ma egész nap együtt voltunk, de ő kerülte még a pillantásomat is. A taxiban zenét hallgatott az MP3-lejátszóján, és ki sem vette a füléből a dugót.

Greyfriarsben végig a földre szegezte a tekintetét, és csak a sírokat nézte. Ebédelni pedig nem jött velünk, inkább viszsza ment Karlhoz... Lidja, szerinted mit rontottam el? El nem tudom képzelni...

Lidja felült az ágyban.

– Tudod jól, hogy mit gondolok Fabióról.

– Lidja...

– Pupák, ne kezdjük újra! – mondta, és már emelte is fel a kezét, hogy leintse a barátnőjét. – Tudod, hogy mennyire különbözőképpen látjuk Fabiót. De azt neked is el kell ismerned, hogy eléggé magának való, magányos típus.

Sofia ezt nem tagadhatta, így kénytelen volt bólintani. És azt is pontosan tudta, hová vezet ez a beszélgetés.

– Ne reménykedjek, igaz?

– Én nem ezt mondtam.

Sofia visszahanyatlott a párnára, és a feje búbjáig húzta a paplant. Lidja erről tudomást sem véve folytatta, és bár Sofia paplanja meglehetősen vastag volt, barátnője hangja így is eljutott a füléhez, ha csak tompán is.

– Lehet, hogy tényleg szerelmes beléd... Lehet, hogy holnap újra megcsókol. De én nem táplálnék hiú ábrándokat.

Sofiának eszébe jutottak Lidja korábbi szavai. Talán valóban örökké egyedül lesznek. És ha ez Lidjával megtörténhet, aki intelligens, gyönyörű és okos, akkor vele még inkább. Benne semmi különleges nincs. Hogyan is gondolhatta, hogy felkelti egy olyan fiú érdeklődését, mint Fabio? Megcsókolta, mert elkeseredett volt aznap este, de az egész

nem volt több pillanatnyi elragadtatásnál, és arra végképp nincs remény, hogy megismétlődjön. A való életben az olyan lányokba, mint ő, nem szeret bele az iskola legszebb fiúja.

– Sofi...

Lidja lerántotta a fejeről a takarót. Sofia sűrűn pislogott, és tudta, hogy a csípés a szeme csücskében semmi jóval nem kecsegtet.

– Sofi, ne omolj össze! Én nem azt mondom, hogy nem működhet köztetek a dolog.

– Nem érdekes... A véleményedre voltam kíváncsi, és megkaptam. Ezért vannak az embernek barátnői. És végül is van egy szép emlékem, vagy nem? Plusz egy tapasztalattal gazdagabb lettem.

– Sofi...

– Épp eleget beszéltünk erről. Aludj, én majd kivárom, míg a prof és Karl belopódnak Ewan szobájába. Majd később felváltasz – zárta le a beszélgetést Sofia.

Nem nézett a barátnőjére, de tudta, hogy Lidja még egy darabig mozdulatlanul ücsörög az ágyán. Aztán pár perc múlva neszezést lehetett hallani – a paplan surrogó hangját – és egy halk *jó éjszakát!*-ot.

Sofia csak ekkor engedte meg magának, hogy egyetlen nagy, meleg könnycsepp kibuggyanjon a szeme sarkából és végigcsorduljon az arcán.

Sofia olvasni kezdett, hogy ne aludjon el, de Fabiót így sem tudta kiverni a fejéből.

Képtelen volt megérteni a viselkedését: hiszen senki sem kényszerítette arra a csókra!

Márpedig a csók és a jelen pillanat között eltelt egy végtelen hosszúságú nap, és a fiú még csak rá sem pillantott. Sofia mostanra teljesen elbátortalanodott, és attól is elment a kedve, hogy kiderítse, mi állhat ennek a háttérben.

Annyit tépelődött, hogy amikor végre meghallotta a professzor ajtajának nyikorgását, valósággal megkönnyebbült. Így legalább elfoglalta magát.

– Lidja... – suttogta. – Most indulnak.

Barátnője valami olyasmit dünnyögött, hogy vette az adást.

A professzor és Karl a lehető legóvatosabban lépdelt lefelé a lépcsőn, de az ódon fa időnként így is meg-megnyikordult a talpuk alatt. Csak akkor lélegeztek fel, amikor végre a padlószőnyegre teheték a lábukat. Az ajtó a bal oldalukon volt, a kilincs helyén egy nagy aranygomb fénylett.

A professzor óvatosan elfordította a gombot.

Egy kisebb, utcára néző helyiségbe léptek. Két ellenkező sarkából két ajtó nyílt. Kétség sem fért hozzá, hogy melyik hova vezet, ugyanis az egyiket együttesek és énekesek fotójával ragasztották tele.

Karl odalépett, és óvatosan benyitott. A félhomályban is jól látszott, hogy a falakat plafonig poszterek borítják. Az egyszemélyes ágyban valaki halkán szuszogott a takaró alatt. Közelebb lépett, és akkor megpillantotta... Gillian aludt az ágyban. A fiú tanácstalanul nézett körül. Johnny Depp fotója, együttesek képei, bekeretezett autogram, Középfölde térképe és ehhez hasonlók borították a falat. Nem úgy festett, mintha egy negyvenes nő szobájában lennének.

– Azt hiszem, rossz helyen járunk... – suttogta a professzor. Karl vágott egy grimaszt, majd kisurrant az ajtón.

Újra a kis szalonban találták magukat, és ezúttal a másik ajtót célozták meg. Amikor lassan kinyitották, egy valószínűs roszentély tárult a szemük elé. Mindenhol bandák poszterei lógtak, az ágy fölött pedig egy jókora méretű skót zászló terpeszkedett. Az egyik sarokban zsúfolásig, zömében gitárkottákkal megrakott polc állt. Az ablak mellett két külön széken két gitár pihent: egy kék akusztikus cutaway és egy másik, fekete-fehéren csillogó elektromos. Nyilvánvaló volt, hogy ez utóbbit a tulajdonosa gyakran használja, és az is, hogy nagy becsben tartja, már-már megszállottan vigyáz rá. Egy nagy erősítő is volt mellette. Az egyszemélyes ágyban itt is aludt valaki, de a paplan alatt kivehető alak hosszabb volt és vékonyabb, mint Gillian. Csak Ewan lehetett az.

Karl megállt, és nagy levegőt vett. A professzor egy lépéssel közelebb ment. Leemelte a válláról a nagy bőrtáskát,

és a földre tette. Elővette a különös eszközt, amely egy kisebbfajta géppisztolyra hasonlított. Megragadta az alsó részen levő két, fából és rézből készült ravaszszerű fogantyút. A felső részén fába foglalt átlátszó üvegfiola látszott – mint a kőművesek színtezőjén –, csakhogy ebben nem vízbuborék volt, hanem egy csepp a Világ Fájának nedvéből. Az egész szerkezet tetejét egy nagyítólencsére hasonlító tárgy foglalta el. Ő és Karl építették, és a különös kreálmány segítségével ki lehetett mutatni, Sárkányossal van-e dolguk. Korábban ez csak akkor sikerült, ha az összes Sárkányos összegyűlt, és minden erejüket latba vetették. Ez a szerkezet nagyban megkönnyítette a dolgukat. A professzor csak sárkányoszkópnak titulálta, amikor először megmutatta a gyerekeknek. Karl nemcsak az elnevezést nem szerette, de a külsejével sem volt elégedett. Ő valami modernebb, chipekkel, vezetékekkel és plazmaképernyővel felszerelt készüléket szeretett volna látni, de nem volt mit tenni, fejet kellett hajtania a professzor kissé ódivatú ízlése előtt.

Schlafen erősen megragadta a fogantyúkat, és Karlra nézett, aki bólintott. Csak ekkor lépett közelebb az ágyhoz.

De még nem is célozta meg rendesen a fiú testét a sárkányoszkóppal, amikor Ewan kiugrott a paplan alól, egyetlen szökelléssel az ablaknál termett, és Karl felé kapott.

Mindez másodpercek töredéke alatt játszódott le. Karl keze abban a pillanatban átalakult Aldibah hegyes karmává, és már majdnem elérte Ewant.

A fiú döbbenetben nézett.

– Ki az ördög vagy te? – sziszegte a foga közt. Kezét úgy nyújtotta előre, mintha valami varázslatra készülne, amittől Karl azonnal védekező pozíciót vett fel, de nem történt semmi.

Ewan dűnnyögött még valami káromkodásfélét, aztán villámgyorsan felkapta a sarokban heverő baseballütőt, és üvöltve rávetette magát Karlra.

– Állj meg, mindent megmagyarázok! – kiáltotta a professzor.

Ekkor kitarult az ajtó, és Gillian lépett be: virágos hálóingben, kutyás szőrmepapucsban és egy hatalmas serpenyővel a kezében állt a küszöbön.

– Hagyjátok! – üvöltötte, és a professzor fejére csapott, aki tompa puffanással elterült a padlón. Megjelent a többi Sárkányos is. Először Sofia lépett akcióba: kinyújtotta a karját, és egy köteg liánt tekert szorosán Gillian köré, aki egy ketrecbe zárt nőstényoroszlán dühével próbált kiszabadulni a szorításból. Karlnak eközben sikerült falhoz szorítania Ewant.

A professzor időközben magához tért, és igyekezett megnyugtanni Gilliant. Amikor végre úgy tűnt, mindenki lehiggadt valamelyest, hatalmasat sóhajtott.

– Azt hiszem, magyarázattal tartozom a történetekért – ismerte el.